

Седамдесет и пет година побједи над фашизмом

С днём Победы!

Од [ИНАС](#)

- 24/06/2020

ПРОМО САДРЖАЈ

Аутор: Милан Кнежевић

Слушајући након 75 година глас легендарног радио спикера Јурија Борисовича Левитана како 8. маја 1945. године у 22 часа чувеном најавом: **“Внимание! Говорить Москва...”**, обавјештава човјечанство о капитулацији фашистичке Њемачке и миленијумској побједи Црвене армије и совјетског народа, без обзира на проток времена, тешко да се и данас могу сузбити емоције код сваког слободољубивог човјека на ком год меридијану живио.

И збиља, после седам и по деценија, чини ми се да никад интензивније и упорније не би требало да бранимо успомене побједи над фашизмом у Другом свјетском рату од све учесталијих покушаја ревизије и релативизације.

Свако мало, из разних глобалних јазбина, заклоњених под плаштом наводне политичке коректности, чујемо и видимо скрнављење скоро **тридесет милионске жртве руског и совјетског народа у ослобођењу човјечанства од фашизма.**

Нажалост, овај вид неолибералног светогрђа у неким државама Европе иде у толику изопаченост да изједначава Хитлерову Њемачку са Совјетским Савезом, уз сад већ обавезне пројекције шта би се позитивно догодило да је којим случајем Трећи Рајх тријумфовао у Другом свјетском рату?

У свом ауторском тексту поводом 75 година Велике Побједе, предсједник Руске Федерације Владимир Путин поставио је историјске оквире за заједничку будућност без конфронтација, јасно се одређујући према неумитним догађајима који су претходили почетку Другог свјетског рата, објективно сагледавајући глобално неповјерење и тајне савезе међу водећим државама свијета почев од Версајске мировне конференције.

Оно што су историчари и умировљени државници обликовали у двосмисленим формулацијама у својим научним радовима и мемоарима, Владимир Путин је храбро, али прије свега истинито констатовао: ратна репарација коју је поражена Њемачка у Првом свјетском рату требало да плаћа државама Антанте (без Совјетског Савеза) проузроковала је рађање Хитлера и националсоцијализма. **Али усудићу се да додам, и интервенционизам и изолација водећих европских држава усмјерена према тек формираном и грађанским ратом израђаваном СССР- у, додатно су продубили неповјерење, и у значајној мјери убрзали смрт Лиге народа, која је требало да има важност и надлежности данашњег УН-а и Савјета безбједности.**

Тридесете године прошлог вијека биле су познате по тајним савезима међу државама уз јасне прелазне и завршне одредбе да стављени потписи никог не обавезују, нити имају било какав значај.

Навешћу само један примјер, након Версајске мировне конференције, Југославија, Румунија и Чехословачка су формирале тзв. Малу Антанту како би се заштитиле од покушаја Аустрије и Мађарске да поврате изгубљене територије. Била је то пета војна сила у Европи која се распала након Минхенског споразума 1938. године којим је Чехословачкој одузета Судетска област и припојена Њемачкој, а да тадашња Краљевина Југославија и Краљевина Румунија нису ни покушале да војно помогну Чехословачкој, користећи бесмислено тумачење споразума, да се евентуална војна помоћ искључиво односи на одбрану од Мађарске и Аустрије.

Нажалост, изузев тадашњег СССР-а, ни код једне европске државе није постојала спремност да се од Хитлера заштити територијални интегритет и суверенитет Чехословачке.

Напротив, тадашње дипломатије Велике Британије и Француске у личностима премијера Чемберлена и премијера Даладјеа које су требало да штите независност Чехословачке, готово су прекоријевале тадашњег предсједника Едуарда Бенеша, откуд му уопште помисао да се супростави распарчавању сопствене државе, не дозвољавајући му чак ни да присуствује преговорима. Није прошло ни шест мјесеци, а Чехословачка је раскомадана пред очима читаве Европе, уз јасну поруку да Хитлера више ништа не може зауставити.

У својим мемоарима Винстон Черчил признаје да су западне државе пропустиле прилику да направе војни савез са СССР-ом још кад је Хитлер 11. марта 1938. умарширао у Беч и Трећем Рајху припојио Аустрију (АНШЛУС).

Доступна архивска грађа недвосмислено показује да је СССР путем своје дипломатске и обавјештајне мреже буквално молио Велику Британију и Француску да формирају Антихитлеровску коалицију што такође касније потенцира и Черчил у својим мемоарима.

Нажалост, калкулације и тајни договори западних држава с Хитлером током 1938. и 1939. , уз наивна очекивања да ће снаге Вермахта напасти СССР, а не неку другу државу, допринијеле су на крају, да је управо Пољска (01.09.1939.) била његова сљедећа жртва.

Већ 1940. године земље Бенелукса и Француска су без већег отпора капитулирале, уз вјечита спорења да ли је Велика Британија требало да помогне Француској искрцавањем својих војника. Предсједник Путин форматом сад већ историјске личности руског народа веома објективно говори о околностима које су довеле до потписивања пакта Рибентроп - Молотов, али и подсјећа да је Совјетски Савез 24. децембра 1989. године дао правну и моралну оцјену овог споразума осуђујући тајне протоколе као “акт личне моћи”.

Значи толико пута на Западу оспоравани Совјетски Савез се јасно и критички одредио према дијелу сопствене историје, а надам се да ће после ауторског текста Владимира Путина, и остале државе Европе скинути ознаке повјерљивости са докумената који најбоље освјетљавају свијет у предвечерју Другог свјетског рата.

Као што је рецимо разговор између пољског амбасадора Јозефа Липског са Адолфом Хитлером о “јеврејском питању” од 20. септембра 1938. године.

И онда Европски парламент у септембру 2019. донесе “Резолуцију о очувању историјског сјећања за будућност Европе” у којој се СССР и нацистичка Њемачка директно оптужују за избијање Другог свјетског рата.

Е то се зове историјски климакс или понављање историје као фарсе у парафрази Хегела. **Испаде да исту одговорност имају силоватељ и силована, а у неким новијим тумачењима чак је силована одговорнија.** Зато у свијетлу ове тзв. резолуције сматрам неопходним још једном цитирати Владимира Путина:
“Без обзира што сада покушавају да докажу, одлучујући допринос слому нацизма дали су Совјетски Савез, Црвена армија.

Хероји који су се до краја борили под опсадом код Белостока и Могилјева, Умања и Кијева, Вјазма и Харкова. Борили су се код Москве и Стаљинграда, Севастопоља и Одесе, Курска и Смоленска. Ослобађали су Варшаву, Београд, Беч и Праг. Јуришем су заузимали Кенигзберг и Берлин....Свеукупно, на СССР је било усмјерено око 75 одсто свих војних снага Антихитлеровске коалиције. Црвена армија је током ратних година “самлела” 626 дивизија Сила Осовине, од којих је 508 њемачких.”

Руски војник!

И предсједник САД Рузвелт је током обраћања америчкој нацији у априлу 1942. констатовао да је руска војска уништила више људства, авиона, тенкова и топова заједничког непријатеља него све остале уједињене нације заједно.

У поруци од 27. септембра 1944. коју је Черчил послао Стаљину између осталог пише да је : “управо руска армија сломила њемачку војну машину.”

Зато је сваки покушај ревизионизма и релативизовања заслуга Совјетског Савеза у побједи над нацизмом гротескно безуспјешан, чак и карикатуралан.

СССР је изгубио сваког седмог грађанина, Велика Британија једног од 127, а САД једног од 320.

По неким новим процјенама близу 30 милиона грађана СССР- а је положило животе у Отаџбинском рату, и ту жртву нико не смије да заборави, а још мање потцијени и вулгаризује.

Као што се мора цијенити жртва британског народа и војника који су спречавали инвазију на острво, ратовали у Сјеверној Африци, или жртва САД приликом искрцавања америчких војника у Нормандију и отварања Западног фронта, или жртве свих малих европских држава које су се супроставиле снагама Вермахта.

Рушење и скрнављење споменика совјетским војницима који су положили своје животе у ослобођењу европских држава и њихових престоница истовремено значи подизање споменика нацистичким идеолозима, официрима, војницима, значи ново отварање Аушвица и Јасеновца, нови масакр у Бабином Јару, истребљење Јевреја у Пољској, Литванији и Летонији, поновно убијање Ане Франк... А ослободиоцима нико не може наудити, они су заштићени у вјечности своје херојске жртве.

Због свега наведеног важно је примјетити да су тад Стаљин, Черчил и Рузвелт персонификације различитих идеологија и великих непомирљивости могли да буду савезници због добробити човјечанства, и преко **Техеранске и Кримске конференције** учврстили Антихитлеровску коалицију.

Данас још више вјерујем да у времену глобалних изазова Русија као насљедница СССР-а, САД, Кина, Велика Британија и Француска, али и Њемачка, имају обавезу да одговоре потребама читавог човјечанства. Зато садашњост морамо “оптеретити” историјом како нам се не би понављале катастрофе из прошлости, али овог пута без могућности санирања посљедица. Рука је пружена, све друго је неизвјесност коју свијет не заслужује.

На крају, поново ћу споменути чувеног радио спикера Јурија Борисовича Левитана, руског Јеврејина, који је први путем радио преноса обавијестио совјетски народ да је нацистичка Нјемачка 22.06.1941. у 04.00 часа ујутро без објаве рата напала СССР, и који је први 08.05.1945. објавио побједу над фашизмом.

У тој чињеници је садржана космичка симболика, да Јеврејин, персонификација страдалништва у Другом свјетском рату, први огласи Дан побједе.

Зато се данас клањамо свим жртвама Другог свјетског рата одајући почаст ослободиоцима Левитановим ријечима:

“ Наше дело правое, враг будет разбит. Победа будет за нами”

С Днём победы!